

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 363/2014
25.06.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Зорана Таталовића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ц., због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката М.К., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу Кв бр.108/14 од 21.02.2014. године и Вишег суда у Крушевцу Кж2 бр.194/14 од 28.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 25. јуна 2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ц. – адвоката М.К., поднет против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу Кв бр.108/14 од 21.02.2014. године и Вишег суда у Крушевцу Кж2 бр.194/14 од 28.03.2014. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Крушевцу Кв бр.108/14 од 21.02.2014. године, одбијен је као неоснован захтев браниоца окривљеног М.Ц. за понављање кривичног поступка окончаног правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.3307/11 од 15.09.2011. године, којом је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији и накнади трошкова кривичног поступка пресуда Основног суда у Крушевцу 2К бр.2067/10 од 08.02.2011. године.

Решењем Вишег суда у Крушевцу Кж2 бр.194/14 од 28.03.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Ц., изјављена против решења Основног суда у Крушевцу Кв бр.108/14 од 21.02.2014. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Ц. – адвокат М.К., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења преиначи тако што ће дозволити понављање кривичног поступка у корист окривљеног М.Ц., који је окончан правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.3397/11 од 15.09.2011. године, којом је

преиначена пресуда Основног суда у Крушевцу 2К бр.2067/10 од 08.02.2011. године или да побијана решења укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.Ц. – адвокат М.К., навођењем као разлога за подношење захтева повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, с тим што не конкретизује у чему се она састоји, док суштински, у образложењу захтева, указује на повреде члана 407. став 1. тачка 4. у вези са чланом 6. ЗКП, члана 473. став 1. тачка 4. ЗКП, члана 460. став 1. у вези са чланом 469. и чланом 495. ЗКП, као и на повреде одредаба члана 34. став 3. и члана 36. Устава Републике Србије, те члана 4. Протокола број 7, као и члана 1 Протокола број 12 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је побијаним решењима одбијен захтев за понављање кривичног поступка који је вођен против окривљеног М.Ц. и правноснажно окончан пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.3397/11 од 15.09.2011. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Крушевцу 2К бр.2067/10 од 08.02.2011. године, те да се у разлозима првостепене одлуке износи погрешан став да нису испуњени услови за понављање кривичног поступка у конкретном случају, а да је другостепени суд у својој одлуци само констатовао да је у потпуности прихватио разлоге које је изнео првостепени суд, без оцене иједног жалбеног навода, што је противно одредбама члана 460. став 1. у вези са чланом 469. и чланом 495. ЗКП.

Имајући у виду чињеницу да бранилац окривљеног М.Ц. у захтеву за заштиту законитости само формално означава повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, док суштински, у образложењу захтева, оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, при чему не наводи ни један разлог који је таксативно набројан у члану 485. став 4. ЗКП због ког би окривљени и његов бранилац могли поднети захтев за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости одбацио као недозвољен, на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Уколико се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или угрожавања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3. ЗКП), неопходно је да уз захтев буде поднета и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, сходно одредби члана 484. ЗКП.

Како бранилац окривљеног уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуке Европског суда за људска права, односно Уставног суда, то је Врховни касациони суд захтев у делу у којем се указује на повреде одредаба чланова 34. и 36. Устава Републике Србије, као и члана 4. Протокола број 7, те члана Протокола број 12 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3. ЗКП, налазећи да у овом делу захтев нема законом прописани садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.